

Vår mamma, Birgitta Adolfsson, föddes år 1916 och växte upp i Stenkvista som 1 av 8 barn. När hon var 7 år drabbades hon av benröta och fick ligga på Eskilstuna lassarett i två år, först ena benet sen andra. Det gjorde att hon fick börja skolan 2 år senare. Mamma berättade om den tiden ibland, utan bitterhet, hur hennes pappa/mamma hälsade på henne söndagarna.

Så småningom växte hon upp och gifte sig med Gunnar Jansson, vår pappa, år 1939. Pappa tillbringade 2 år på Gotland under 2:a världskriget, 1941 och 42. Sten föddes 1943, Sture 1949 och Susanne 1959. Levnadsstandarden steg under efterkrigstiden, pappa och mamma bytte bostad från Nyfors till Sveavägen och 1953 till en bostadsrätt på 2 rum och kök på Heljestrandskatan. 1964 flyttade de till det nybyggda Årby, en bostadsrätt på 3 rum och kök, där mamma bodde kvar till hon blev 100 år och kom till Solåsens äldreboende de sista 4,5 åren av sitt liv.

Mamma arbetade i hemmet nästan hela sitt äktenskap. Hon tog dagbarn under 50 och 60 talet. Under 70 talet var Robert, ett barnbarn, hennes dagbarn. Det skänkte mamma stor glädje. Hon arbetade även som sömmerska en kort tid innan Susanne föddes.

På 50 talet var det cykelsemestrar i Sörmland, när industrisemestern utökades senare under 50 och 60 talet hyrde de hus på västkusten ett antal år tillsammans med vänfamiljer. Med bilens ankomst, blev det campingsemestrar i norra Sverige på 60 talet. På 70-talet och framåt hyrde de hus i Dalsland och Dalarna på semestern. De hann även med att besöka norra Italien 2 gånger i och med att de fick en italiensk svärdotter. När pappa blev pensionär kom hans vara ett stort fritidsintresse. De fick många nya vänner och ett helt nytt socialt umgänge. Det varade till år 1995 då pappa dog. Mamma bodde ensam kvar på Årby och gick bl.a. på kyrkans träffar.

Mamma var en person som aldrig klagade för egen del, lugn och samlad. Försökte alltid vara konstruktiv när problem uppstod, vad man skulle göra för att förbättra situationen. Hon klarade att bo ensam, fortsätta vara vital och glad. Vi kunde tala obehindrat på telefon till hon blev 102 år. Hennes syn och hörsel försämrades gradvis efter hon fyllt 95 år men det var inget som påverkade mammas goda humör.

De sista åren på Solåsen satt hon i rullstol, älskade när våren kom och hon kunde vara ute och se blommorna.

Ett otroligt långt och händelserikt liv har kommit till ände under vars tid levnadsbetingelser ändrades radikalt. Mamma föddes under 1:a världskriget, klarade sig från spanska sjukan, bevittnade 2:a världskriget, överlevde covidpandemin. Bildade en egen familj med 3 barn, barnbarn och barnbarnsbarn. Ett lyckligt liv har tagit slut.